

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 16ης Ιουλίου 1992*

Στην υπόθεση C-67/91,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunal de Defensa de la Competencia (Ισπανία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Dirección General de Defensa de la Competencia

και

- **Asociación Española de Banca Privada (AEB),**
- **Banco Hispano Americano, SA,**
- **Banco Exterior de España, SA,**
- **Banco Popular de España, SA,**
- **Banco Bilbao Vizcaya, SA,**
- **Banco Central, SA,**
- **Banco Español de Crédito, SA,**
- **Banco de Santander — SA de Crédito,**

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 214 της Συνθήκης ΕΟΚ και του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Ο. Due, Πρόεδρο, R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse και P. J. Karpeyn, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, Κ. Ν. Κακούρη, G. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg, J. L. Murray και D. A. O. Edward, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs
γραμματέας: Δ. Τριανταφύλλου, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον Alberto Navarro González, γενικό διεθυντή συντονισμού νομικών και θεσμικών κοινοτικών ζητημάτων, και τη Rosario Silva de Lapuerta, Abogado del Estado, προϊσταμένη της υπηρεσίας κοινοτικών υποθέσεων,
- η ΑΕΒ, εκπροσωπούμενη από τον Enrique Piñel López, δικηγόρο Μαδρίτης,
- η τράπεζα Banco Hispano Americano, SA, εκπροσωπούμενη από τον Genardo Codes Anguita, δικηγόρο Μαδρίτης,
- η τράπεζα Banco Exterior de España, SA, εκπροσωπούμενη από τον Alvaro Merino Fuentes, Procurador de los Tribunales de Madrid, και τον José Ataz Hernández, δικηγόρο Μαδρίτης,
- η τράπεζα Banco Popular Español, SA, εκπροσωπούμενη από τον Santiago Lizarraga Beloso, διευθύνοντα σύμβουλο, και τον Vicente Infante Pérez, δικηγόρο Μαδρίτης,
- η τράπεζα Banco Bilbao Vizcaya, SA, εκπροσωπούμενη από τον José Luis Segimón Escobedo, δικηγόρο Μαδρίτης,
- η τράπεζα Banco Central, SA, εκπροσωπούμενη από τον Juan Manuel Echevarría Hernández, σύμβουλο γραμματέα και γενικό διευθυντή, δικηγόρο Μαδρίτης,

- η τράπεζα Banco Español, de Crédito, SA, εκπροσωπούμενη από τους Mariano Gómez de Liaño y Botella, δικηγόρο Μαδρίτης, και Piero A. M. Ferrari, δικηγόρο Ρώμης,
- η τράπεζα Banco de Santander, SA, εκπροσωπούμενη από τον Alfredo Oñoro Crespo, δικηγόρο Μαδρίτης,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Francisco E. González Díaz και Berend Jan Drijber, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Ισπανικής Κυβερνήσεως, της ΑΕΒ, της τράπεζας Banco Central Hispanoamericano, SA, (αποτέλεσμα της συγχωνεύσεως των τραπεζών Banco Hispano Americano, SA, και Banco Central, SA, εκπροσωπούμενη από τον Juan Manuel Echevarría Hernández, της τράπεζας Banco Exterior de España, SA, εκπροσωπούμενης από τον A. Echevarría Pérez, δικηγόρο Μαδρίτης, της τράπεζας Banco Popular Español, SA, εκπροσωπούμενης από τους Pablo Isla Alvarez de Tejera και Juan Ignacio Martí Barceló, δικηγόρους Μαδρίτης, της τράπεζας Banco Bilbao Vizcaya, SA, της τράπεζας Banco Español de Crédito, SA), της τράπεζας Banco de Santander, SA, και της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κατά τη συνεδρίαση της 12ης Μαΐου 1992,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Ιουνίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με Διάταξη της 28ης Ιανουαρίου 1991, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Φεβρουαρίου 1991, το Tribunal de Defensa de la Competencia, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, υπέβαλε σειρά προδικαστικών ερωτημάτων ως προς την ερμηνεία του άρθρου 214 της Συνθήκης ΕΟΚ και του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25, στο εξής: κανονισμός 17).

- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ, αφενός, της Dirección General de Defensa de la Competencia (στο εξής: DGDC) και, αφετέρου, της Asociación Española de Banca Privada (στο εξής: ΑΕΒ), καθώς και των τραπεζών Banco Hispano Americano, Banco Exterior de España, Banco Popular Español, Banco Bilbao Vizcaya, Banco Central, Banoc Español de Crédito και Banco de Santander ° SA de Crédito (στο εξής: Banco de Santander).
- 3 Οι υπηρεσίες της DGDC κίνησαν ενώπιον του Tribunal de Defensa de la Competencia διαδικασία κατά της ΑΕΒ και των προαναφερθεισών τραπεζών. Κατ' αυτών προσάπτεται ότι παρέβησαν, ως προς ορισμένες τραπεζικές υπηρεσίες και προμήθειες, τις διατάξεις του ισπανικού νόμου 110, της 20ής Ιουλίου 1963, περί καταστολής ορισμένων πρακτικών περιοριστικών του ανταγωνισμού.
- 4 Οι τράπεζες προβάλλουν ότι η εθνική αυτή διαδικασία έχει ως πραγματικό σημείο εκκίνησης όχι τις διάφορες αιτήσεις πληροφοριών που υπέβαλαν στις αρχές του έτους 1987 οι υπηρεσίες της DGDC, αλλά τις μεταγενέστερες πράξεις των εθνικών αρχών που εκδόθηκαν βάσει πληροφοριών τις οποίες είχε συλλέξει η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού 17.
- 5 Οι πληροφορίες αυτές περιέχονται στο « έντυπο Α/Β », το οποίο υπέβαλαν στην Επιτροπή τον Μάρτιο του 1988 η ΑΕΒ και οι προαναφερθείσες τράπεζες για να τους χορηγηθεί η αρνητική πιστοποίηση που προβλέπει το άρθρο 2 του κανονισμού 17 ή η απαλλαγή που προβλέπει το άρθρο 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, καθώς και στις απαντήσεις σε αιτήσεις πληροφοριών που απηύθυνε προς τις τράπεζες η Επιτροπή, τον Μάρτιο του 1987, βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17.
- 6 Η ΑΕΒ και οι τράπεζες υποστηρίζουν ότι οι πληροφορίες αυτές δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τις εθνικές αρχές προς στήριξη του βασίμου μιας διαδικασίας που αποβλέπει στην καταστολή παραβάσεων των κανόνων της εθνικής νομοθεσίας περί ανταγωνισμού.

7 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Tribunal de Defensa de la Competencia ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

« 1) Μπορούν οι αρμόδιες εθνικές αρχές που είναι επιφορτισμένες με την εφαρμογή σε κράτος μέλος των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Ιδρυτικής Συνθήκης ΕΟΚ να χρησιμοποιήσουν τις πληροφορίες που έλαβαν οι υπηρεσίες της Επιτροπής ΕΟΚ

α) κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου,

β) κατόπιν εκουσίας κοινοποίησεως στην οποία προέβησαν επιχειρήσεις εγκατεστημένες στο εν λόγω κράτος μέλος, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 2, 4 και 5 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, σε κατασταλτική διαδικασία η οποία κινήθηκε κατ' εφαρμογή αποκλειστικώς των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Ιδρυτικής Συνθήκης ΕΟΚ;

2) Μπορούν οι εν λόγω αρχές να χρησιμοποιήσουν τις πληροφορίες, για τις οποίες γίνεται λόγος στα ερωτήματα 1 α και 1 β, σε κατασταλτική διαδικασία κινήθιςα κατ' εφαρμογή των συνδυασμένων διατάξεων της κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως και της εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί ανταγωνισμού;

3) Μπορούν οι εν λόγω αρχές να χρησιμοποιήσουν τις πληροφορίες, για τις οποίες γίνεται λόγος στα ερωτήματα 1 α και 1 β, σε κατασταλτική διαδικασία η οποία κινήθηκε κατ' εφαρμογή αποκλειστικώς της εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως περί ανταγωνισμού;

4) Μπορούν οι εν λόγω αρχές να χρησιμοποιήσουν τις πληροφορίες, για τις οποίες γίνεται λόγος στα ερωτήματα 1 α και 1 β, σε διαδικασία εγκρίσεως πρακτικών περιοριστικών του ανταγωνισμού η οποία κινήθηκε κατ' εφαρμογή αποκλειστικώς της εθνικής κανονιστικής ρυθμίσεως; »

8 Στο σκεπτικό της Διατάξεως περί παραπομπής, το εθνικό δικαστήριο αναφέρει ότι, κατ' αυτό, οι απαντήσεις στα εν λόγω ερωτήματα πρέπει να είναι καταφατικές.

- 9 Στην έκθεση ακροατηρίου αναπτύσσονται διεξοδικώς τα περιστατικά της υποθέσεως της κύριας δίκης, η εξέλιξη της διαδικασίας, καθώς και οι γραπτές παρατηρήσεις που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται πιο κάτω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.
- 10 Προτού διευκρινιστεί το αντικείμενο των προδικαστικών ερωτημάτων που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο και κριθεί το παραδεκτό αυτών, επιβάλλεται προκαταρκτικά να αναφερθούν το νομικό πλαίσιο εντός του οποίου ανέκυψαν τα εν λόγω ερωτήματα και, ειδικότερα, τα αντίστοιχα πεδία εφαρμογής των κοινοτικών κανόνων και των κανόνων εθνικής νομοθεσίας περί ανταγωνισμού, το περιεχόμενο του κανονισμού 17, καθώς και οι μορφές συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών τις οποίες προβλέπει ο κανονισμός αυτός.
- 11 Το κοινοτικό και το εθνικό δίκαιο περί ανταγωνισμού αντιμετωπίζουν τις πρακτικές που συνεπάγονται περιορισμούς του ανταγωνισμού υπό διαφορετικό πρίσμα. Ενώ τα άρθρα 85 και 86 τις αντιμετωπίζουν σε συνάρτηση με την παρακάλυψη του εμπορίου μεταξύ των κρατών μελών που μπορεί να προκαλέσουν, οι εθνικές νομοθεσίες, εμπνεόμενες από σκέψεις που προσιδιάζουν σε καθεμιά από αυτές, αντιμετωπίζουν τις εν λόγω πρακτικές μόνο σ' αυτό το πλαίσιο. Κατά συνέπεια, οι εθνικές αρχές μπορούν να αναλάβουν δράση και στην περίπτωση καταστάσεων που είναι δυνατό να καταστούν αντικείμενο αποφάσεως της Επιτροπής (βλ. αποφάσεις της 13ης Φεβρουαρίου 1969, 14/68 Wilhelm, Rec. 1969, σ. 1, και της 10ης Ιουλίου 1980, 253/78 και 1/79 έως 3/79, Giry et Guerlain, Rec. 1980, σ. 2327, σκέψεις 15 και 16).
- 12 Με τις προαναφερθείσες αποφάσεις, ωστόσο, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι η παράλληλη εφαρμογή του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού δεν θα πρέπει να γίνεται δεκτή παρά μόνο στον βαθμό που δεν παραβιάζει την ομοιόμορφη εφαρμογή, στο σύνολο της κοινής αγοράς, των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού και την πλήρη επέλευση των αποτελεσμάτων των πράξεων που εκδίδονται βάσει των κανόνων αυτών.

- 13 Ο κανονισμός 17 εφαρμόζεται στις διαδικασίες που κινεί η Επιτροπή προς εφαρμογή των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης. Όπως αναφέρεται στην έβδομη αιτιολογική σκέψη του, αυτός καθορίζει τους κανόνες σύμφωνα με τους οποίους η Επιτροπή μπορεί να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή των διατάξεων αυτών.
- 14 Σ' αυτό το πλαίσιο ο κανονισμός 17 διέπει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες, αφενός, οι επιχειρήσεις παρέχουν τις πληροφορίες στην Επιτροπή και, αφετέρου, αυτή η τελευταία χρησιμοποιεί τις εν λόγω πληροφορίες και τις διαβιβάζει στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών.
- 15 Η Επιτροπή παραλαμβάνει επίσης τις αιτήσεις των επιχειρήσεων για τη χορήγηση αρνητικής πιστοποίησης, που υποβάλλονται βάσει του άρθρου 2 του κανονισμού 17 και αποβλέπουν στο να πιστοποιήσει η Επιτροπή ότι δεν υπάρχει λόγος να επέμβει δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης. Λαμβάνει επίσης τις κοινοποιήσεις συμφωνιών, αποφάσεων και πρακτικών, που προβλέπονται στα άρθρα 4 και 5 του κανονισμού, με τις οποίες ζητείται όπως η Επιτροπή, κατ' εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης, εκδώσει απόφαση με την οποία οι διατάξεις της παραγράφου 1 του ίδιου αυτού άρθρου κηρύσσονται ανεφάρμοστες σε ορισμένες συμφωνίες ή εναρμονισμένες πρακτικές.
- 16 Αυτές οι αιτήσεις και κοινοποιήσεις υποβάλλονται με ενιαίο έντυπο, αποκαλούμενο « έντυπο A/B », του οποίου το περιεχόμενο διευκρίνισε ο κανονισμός 27 της Επιτροπής, της 3ης Μαΐου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 34), όπως διαμορφώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2526/85 της Επιτροπής, της 5ης Αυγούστου 1985 (ΕΕ L 240, σ. 1).
- 17 Εξάλλου, ο κανονισμός 17 έχει παράσχει στην Επιτροπή ευρεία εξουσία προς διεξαγωγή ερευνών και ελέγχων ορίζοντας, στην όγδοη αιτιολογική του σκέψη, ότι η Επιτροπή πρέπει να έχει, σε όλη την έκταση της κοινής αγοράς, την εξουσία να ζητεί πληροφορίες και να προβαίνει σε ελέγχους οι οποίοι είναι απαραίτητοι για να διακριβωθούν οι παραβάσεις των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1989, 374/87, Orkem κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3283, σκέψη 15).

- 18 Έτσι, θεσπίστηκε προκαταρκτική διαδικασία έρευνας, χωριστή από την κατ' αντιμωλία διαδικασία του άρθρου 19 του κανονισμού, η οποία περιλαμβάνει κυρίως τις αιτήσεις πληροφοριών (άρθρο 11 του κανονισμού) και τους ελέγχους από υπαλλήλους της Επιτροπής (άρθρο 14 του κανονισμού). Η διαδικασία αυτή έχει ως σκοπό την παροχή της δυνατότητας στην Επιτροπή προς συλλογή των πληροφοριών και των εγγράφων που είναι απαραίτητα για τη διαπίστωση μιας συγκεκριμένης πραγματικής και νομικής καταστάσεως (προαναφερθείσα απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1989, *Orkem* κατά Επιτροπής, σκέψη 21).
- 19 Οι διατάξεις του κανονισμού 17 ορίζουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες τα κράτη μέλη συνεργάζονται στις διαδικασίες που κινεί η Επιτροπή. Όπως προκύπτει από την έβδομη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, οι εν λόγω διατάξεις έχουν ως σκοπό να εξασφαλίζουν ότι η Επιτροπή, σε στενή και συνεχή επαφή με τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, δύναται να λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για την εφαρμογή των άρθρων 85 και 86.
- 20 Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 10, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού, η Επιτροπή διαβιβάζει αμελλητί στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών αντίγραφο των αιτήσεων και των κοινοποιήσεων, καθώς και των σπουδαιότερων εγγράφων, τα οποία της απευθύνονται, για τη διαπίστωση παραβάσεων των διατάξεων του άρθρου 85 ή του άρθρου 86 της Συνθήκης, για τη χορήγηση αρνητικής πιστοποίησης ή για την έκδοση αποφάσεως εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 3. Οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών δικαιούνται να διατυπώνουν οποιαδήποτε γνώμη σχετικά με τις διαδικασίες αυτές. Μεταξύ των πληροφοριών που είναι δυνατό να κοινοποιηθούν στα κράτη μέλη βάσει των διατάξεων αυτών περιλαμβάνονται ιδίως οι πληροφορίες που περιέχονται στις απαντήσεις στις υποβληθείσες από την Επιτροπή αιτήσεις πληροφοριών κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού. Εξάλλου, το τελευταίο αυτό άρθρο ορίζει, στις παραγράφους 2 και 6, ότι η Επιτροπή κοινοποιεί στις αρχές του οικείου κράτους μέλους αντίγραφο των εν λόγω αιτήσεων πληροφοριών ή των αποφάσεων που λαμβάνει όταν οι αιτήσεις της δεν τελεσφορούν.

21 Τέλος, το άρθρο 20, παράγραφος 1, του κανονισμού ορίζει ότι:

« Οι πληροφορίες οι οποίες συνελέγησαν κατ' εφαρμογή των άρθρων 11, 12, 13 και 14 δύνανται να χρησιμοποιηθούν μόνο για τον σκοπό για τον οποίο εξητήθησαν. »

Κατά την παράγραφο 2 του ίδιου αυτού άρθρου, που θέτει σε εφαρμογή το άρθρο 214 της Συνθήκης περί του επαγγελματικού απορρήτου (βλ., σχετικώς, απόφαση της 24ης Ιουνίου 1986, 53/85, AKZO Chemie κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1965, σκέψη 26), οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, καθώς και οι υπάλληλοί τους και τα άλλα όργανα υποχρεούνται να μην αποκαλύπτουν τις πληροφορίες τις οποίες συνέλεξαν κατ' εφαρμογή του κανονισμού και οι οποίες, λόγω της φύσεώς τους, καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.

Επί του αντικειμένου και του παραδεκτού των προδικαστικών ερωτημάτων που υποβλήθηκαν στο Δικαστήριο

22 Τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν αποκλειστικά τη χρήση, από τις αρχές των κρατών μελών, των πληροφοριών τις οποίες συνέλεξε η Επιτροπή στο πλαίσιο εφαρμογής του κανονισμού 17. Με τα ερωτήματα αυτά, το δικάζον εθνικό δικαστήριο ζητεί ουσιαστικά να πληροφορηθεί αν οι εθνικές αρχές μπορούν, προς εφαρμογή του κοινοτικού ή του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού, να χρησιμοποιούν τις πληροφορίες που τους έχει διαβιβάσει η Επιτροπή και υπάρχουν:

— σε απαντήσεις στις αιτήσεις πληροφοριών που απευθύνθηκαν στις επιχειρήσεις βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού·

— σε αιτήσεις για τη χορήγηση αρνητικής πιστοποίησης και σε κοινοποιήσεις συμφωνιών, αποφάσεων και πρακτικών που προβλέπονται στα άρθρα 2, 4 και 5 του κανονισμού.

- 23 Διευκρινίζεται ότι τα υποβληθέντα ερωτήματα αφορούν τη χρησιμοποίηση από τις εθνικές αρχές πληροφοριών τις οποίες συνέλεξε η Επιτροπή, οι οποίες δεν δημοσιεύθηκαν κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 19, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 και οι οποίες δεν αναφέρονται σε απόφαση της Επιτροπής δημοσιευθείσα υπό τους όρους που προβλέπει το άρθρο 21 του κανονισμού αυτού.
- 24 Η ΑΕΒ και ορισμένες τράπεζες αμφισβητούν τη χρησιμότητα ορισμένων από τα υποβληθέντα ερωτήματα, καθόσον αφορούν ειδικότερα τη χρησιμοποίηση των πληροφοριών αυτών, από τις εθνικές αρχές, προς εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου περί ανταγωνισμού. Υποστηρίζουν ότι η χρησιμοποίηση από τις εθνικές αρχές των πληροφοριών οι οποίες συνελέγησαν δυνάμει του κανονισμού 17 και ειδικότερα εκείνων που περιλαμβάνονται στο έντυπο Α/Β, στο πλαίσιο εθνικής κατασταλτικής διαδικασίας που στηρίζεται στις διατάξεις του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού, αποτελεί το μόνο επίδικο θέμα στη διαφορά της κύριας δίκης.
- 25 Υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 177 της Συνθήκης καθορίζει το πλαίσιο μιας στενής συνεργασίας μεταξύ των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, η οποία βασίζεται στην κατανομή των καθηκόντων μεταξύ τους. Στο πλαίσιο αυτό, αποκλειστικώς αρμόδια να εκτιμούν — ενόψει των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών κάθε υποθέσεως —, πρώτον, αν η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως τους είναι αναγκαία για να μπορέσουν να εκδώσουν τη δική τους απόφαση και, δεύτερον, αν τα ερωτήματα που υποβάλλουν στο Δικαστήριο ασκούν επιρροή στην έκβαση της εκκρεμούς ενώπιόν τους διαφοράς είναι τα εθνικά δικαστήρια, τα οποία έχουν επιληφθεί της διαφοράς και φέρουν την ευθύνη της δικαστικής αποφάσεως που θα εκδώσουν.
- 26 Δεν είναι δυνατή η απόρριψη αιτήσεως που υπέβαλε εθνικό δικαστήριο, παρά μόνον αν είναι πρόδηλον ότι η ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου ή η εξέταση του κύρους κοινοτικού κανονισμού, την οποία ζητεί το εν λόγω δικαστήριο, δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα ή το αντικείμενο της κύριας δίκης (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 1991, C-186/90, Durighello, Συλλογή 1991, σ. I-5773, σκέψη 9). Κάτι τέτοιο όμως δεν συμβαίνει στην παρούσα υπόθεση.

Επί της χρησιμοποίησως, από τις αρχές των κρατών μελών, των πληροφοριών που περιλαμβάνονται στις απαντήσεις σε αιτήσεις πληροφοριών που απευθύνονται στις επιχειρήσεις κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17

- 27 Η Επιτροπή, η ΑΕΒ και οι ενδιαφερόμενες τράπεζες προβάλλουν ότι οι προαναφερθείσες διατάξεις του άρθρου 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 17 απαγορεύουν στις αρχές των κρατών μελών να χρησιμοποιούν τις πληροφορίες αυτές ως αποδεικτικά μέσα προς στήριξη διαδικασίας στην οποία γίνεται εφαρμογή των κανόνων του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού. Η Επιτροπή δέχεται, αντιθέτως, ότι οι πληροφορίες αυτές μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τις εθνικές αρχές προς εφαρμογή, εντός των ορίων των αρμοδιοτήτων τους, των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης.
- 28 Η Ισπανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι εν λόγω πληροφορίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τις αρχές των κρατών μελών είτε προς εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού είτε προς εφαρμογή του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού, των οποίων οι στόχοι είναι ταυτόσημοι.
- 29 Η απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε το εθνικό δικαστήριο επιβάλλει την ερμηνεία των προαναφερόμενων διατάξεων του άρθρου 20, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, στις οποίες πρέπει να προστεθούν οι διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 3, του ίδιου αυτού κανονισμού, οι οποίες διευκρινίζουν ότι η αίτηση πληροφοριών που απευθύνεται στην επιχείρηση πρέπει να αναφέρει τη νομική βάση και τον σκοπό της αιτήσεως.
- 30 Για την ερμηνεία των διατάξεων αυτών, πρέπει να ληφθούν υπόψη η γενική οικονομία του κανονισμού 17, ο σκοπός των διατάξεων με τις οποίες θεσπίζεται η διαδικασία αιτήσεως πληροφοριών, καθώς και οι επιταγές ως προς το σεβασμό των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου και, ιδίως, των θεμελιωδών δικαιωμάτων (βλ., σχετικώς, την απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1989, 46/87 και 227/88, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 2859, σκέψη 12).

- 31 Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, ο κανονισμός 17 δεν διέπει τις διαδικασίες που κινούν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, ακόμη και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες οι διαδικασίες αυτές αποβλέπουν στην εφαρμογή των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης. Το άρθρο 9, παράγραφος 3, του κανονισμού, το οποίο καθορίζει και οριοθετεί την αρμοδιότητα των εθνικών αρχών προς εφαρμογή των τελευταίων αυτών διατάξεων, το άρθρο 20, παράγραφος 2, περί του επαγγελματικού απορρήτου, καθώς και οι διατάξεις του άρθρου 10, βάσει των οποίων τα κράτη μέλη συμμετέχουν στις κοινοτικές διαδικασίες, έχουν ως σκοπό τον καθορισμό των προϋποθέσεων υπό τις οποίες οι εθνικές αρχές μπορούν να ενεργούν κατά τρόπο που δεν εμποδίζει τις διαδικασίες τις οποίες κίνησε η Επιτροπή αλλ', αντιθέτως, διασφαλίζουν την αποτελεσματικότητά τους με σεβασμό των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων.
- 32 Η διάκριση στην οποία προβαίνει η Επιτροπή, για την απάντηση που πρέπει να δοθεί στο υποβληθέν ερώτημα, μεταξύ των περιπτώσεων στις οποίες οι αρχές αυτές χρησιμοποιούν τις εν λόγω πληροφορίες προς εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου και των περιπτώσεων στις οποίες οι αρχές αυτές ενεργούν προς εφαρμογή του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού, δεν είναι υπό τις προϋποθέσεις αυτές αποτελεσματική. Πράγματι, και στις δύο περιπτώσεις, η διαδικασία που κινείται από τις αρχές των κρατών μελών διακρίνεται από εκείνη της Επιτροπής και η συλλογή των αποδεικτικών στοιχείων από τις αρχές αυτές διέπεται, υπό την επιφύλαξη του σεβασμού του κοινοτικού δικαίου, από κανόνες που θέτει το εθνικό δίκαιο. Ακόμη και στις περιπτώσεις στις οποίες εφαρμόζουν τις ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης, οι εθνικές αρχές καλούνται να τις εφαρμόσουν σύμφωνα με τους εθνικούς κανόνες.
- 33 Σ' αυτό το γενικό πλαίσιο, σκοπός μιας αιτήσεως πληροφοριών που απευθύνεται σε επιχείρηση βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 είναι να παράσχει στην Επιτροπή τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία για την άσκηση των αρμοδιοτήτων της. Κατά συνέπεια, η αποδεικτική αξία των κατ' αυτών τον τρόπο παρεχόμενων πληροφοριών και οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να γίνει επίκληση των πληροφοριών αυτών έναντι των επιχειρήσεων ορίζονται από το κοινοτικό δίκαιο και περιορίζονται αποκλειστικά στις διαδικασίες που διέπονται από τον κανονισμό 17. Ο σκοπός της αιτήσεως πληροφοριών δεν είναι να παράσχει αποδεικτικά στοιχεία που προορίζονται να χρησιμοποιηθούν από τα κράτη μέλη σε διαδικασίες που διέπονται από το εθνικό δίκαιο.
- 34 Η διαβίβαση των πληροφοριών τις οποίες κατ' αυτόν τον τρόπο έχει συλλέξει η Επιτροπή στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, βάσει του άρθρου 10, παράγραφος 1,

του κανονισμού 17, ανταποκρίνεται σε διττή μέριμνα. Αφενός, τα κράτη μέλη πληροφορούνται τις κοινοτικές διαδικασίες σχετικά με επιχειρήσεις που βρίσκονται στο έδαφός τους και, αφετέρου, διασφαλίζεται καλύτερη πληροφόρηση της Επιτροπής, καθόσον της παρέχεται η δυνατότητα να συγκρίνει τις πληροφορίες που παρέχουν οι επιχειρήσεις με τις ενδείξεις και παρατηρήσεις που μπορεί να της παράσχει το οικείο κράτος μέλος. Η κοινοποίηση των πληροφοριών αυτών στα κράτη μέλη δεν συνεπάγεται, καθαυτή, ότι αυτά μπορούν να τις χρησιμοποιήσουν υπό προϋποθέσεις υπό τις οποίες θα διακυβευόταν η εφαρμογή του κανονισμού 17 και θα θίγονταν τα θεμελιώδη δικαιώματα των επιχειρήσεων.

- 35 Απαγορεύοντας τη χρησιμοποίηση των πληροφοριών οι οποίες συνελέγησαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 για σκοπούς άλλους εκτός από αυτόν για τον οποίο ζητήθηκαν και επιβάλλοντας στην Επιτροπή, όπως και στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, καθώς και στους μόνιμους και μη μόνιμους υπαλλήλους τους την τήρηση του επαγγελματικού απορρήτου, το άρθρο 20 του ίδιου κανονισμού αποβλέπει στην προστασία των δικαιωμάτων των επιχειρήσεων (βλ., σχετικώς, απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1989, 85/87, Dow Benelux κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 3137, σκέψεις 17 και 18).
- 36 Τα δικαιώματα άμυνας, τα οποία πρέπει να τυγχάνουν προστασίας κατά την προκαταρκτική διαδικασία έρευνας, επιβάλλουν, αφενός, να πληροφορούνται οι επιχειρήσεις, κατά την υποβολή της αιτήσεως πληροφοριών, όπως ορίζει το άρθρο 11, παράγραφος 3, του κανονισμού, τους σκοπούς που επιδιώκει η Επιτροπή και τη νομική βάση της αιτήσεως και, αφετέρου, να μην εκφεύγουν αργότερα από το νομικό πλαίσιο της αιτήσεως οι κατ' αυτόν τον τρόπο συλλεγείσες πληροφορίες.
- 37 Το επαγγελματικό απόρρητο συνεπάγεται όχι μόνο τη θέσπιση κανόνων που αποβλέπουν στην απαγόρευση κοινοποίησης εμπιστευτικών πληροφοριών, αλλά και την αδυναμία για τις αρχές οι οποίες κατέχουν νομίμως τις πληροφορίες αυτές να τις χρησιμοποιήσουν, ελλείψει ρητής προς τούτο διατάξεως, για σκοπό άσχετο προς εκείνον για τον οποίον έχουν συλλεγεί.

- 38 Οι εγγυήσεις όμως αυτές δεν θα τηρούνταν αν άλλη αρχή πλην της Επιτροπής μπορούσε να χρησιμοποιήσει ως αποδεικτικά μέσα, στο πλαίσιο διαδικασιών οι οποίες δεν διέπονται από τον κανονισμό 17, τις πληροφορίες οι οποίες συνελέγησαν κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του εν λόγω κανονισμού.
- 39 Μια τέτοια ερμηνεία ουδόλως αγνοεί τις απαιτήσεις της αρχής της συνεργασίας μεταξύ των κοινοτικών οργάνων και των κρατών μελών. Πράγματι, οι πληροφορίες αυτές συνιστούν ενδείξεις οι οποίες μπορεί, ενδεχομένως, να ληφθούν υπόψη για να δικαιολογήσουν την κίνηση εθνικής διαδικασίας (βλ., σχετικώς, την προαναφερθείσα απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 1989, Dow Benelux κατά Επιτροπής, σκέψεις 18 και 19).
- 40 Συναφώς, επιβάλλεται να διευκρινιστούν οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι αρμόδιες εθνικές αρχές μπορούν να χρησιμοποιήσουν τέτοιες πληροφορίες.
- 41 Οι αρχές αυτές οφείλουν να μεριμνούν, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 214 της Συνθήκης και 20, παράγραφος 2, του κανονισμού 17, ώστε να μην κοινοποιούνται σε άλλες εθνικές αρχές ή σε τρίτους πληροφορίες οι οποίες καλύπτονται από το επαγγελματικό απόρρητο.
- 42 Οι αρχές των κρατών μελών δεν μπορούν να επικαλούνται τις πληροφορίες αυτές ούτε κατά τη προκαταρκτική διαδικασία έρευνας ούτε για να δικαιολογήσουν απόφαση ληφθείσα βάσει των διατάξεων του δικαίου περί ανταγωνισμού, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για το εθνικό ή για το κοινοτικό δίκαιο. Οι πληροφορίες αυτές πρέπει να παραμείνουν στην εσωτερική σφαίρα των αρχών αυτών και μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο για να εκτιμηθεί η σκοπιμότητα κινήσεως ή όχι της εθνικής διαδικασίας.

43 Προς αντίκρουση των επιχειρημάτων που επικαλέστηκε η Ισπανική Κυβέρνηση, κατά την προφορική διαδικασία, κατά τα οποία συνέπεια της ερμηνείας αυτής θα ήταν ότι και η απλή μνεία ενός πραγματικού περιστατικού σε έγγραφο απευθυνόμενο στην Επιτροπή θα αρκούσε να αποκλείσει την επίκληση του στοιχείου αυτού στο πλαίσιο οποιασδήποτε εθνικής διαδικασίας, παρατηρείται ότι τέτοια πραγματικά περιστατικά μπορούν εγκύρως να αποτελούν αντικείμενο εθνικής διαδικασίας, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι η απόδειξη της υπάρξεώς τους γίνεται όχι μέσω των εγγράφων και πληροφοριών που συνέλεξε η Επιτροπή, αλλά με αποδεικτικά μέσα του εθνικού δικαίου και με σεβασμό των εγγυήσεων που προβλέπει το εν λόγω δίκαιο.

Επί της χρησιμοποίησης από τις αρχές των κρατών μελών των πληροφοριών που περιέχονται στις αιτήσεις και κοινοποιήσεις των άρθρων 2, 4 και 5 του κανονισμού 17

44 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οι πληροφορίες αυτές δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τις αρχές των κρατών μελών για σκοπούς εφαρμογής του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού. Στηρίζεται ειδικότερα στις διατάξεις του άρθρου 15, παράγραφος 5, του κανονισμού 17, σχετικά με τις απαλλαγές από πρόστιμα που απολαμβάνουν οι επιχειρήσεις οι οποίες κοινοποίησαν στην Επιτροπή τις συμφωνίες, αποφάσεις και πρακτικές. Προβάλλει ότι η ισορροπία και η γενική οικονομία των διατάξεων αυτών θα διαταρασσόταν αν οι εθνικές αρχές είχαν τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσουν κατά των επιχειρήσεων τις πληροφορίες που περιέχονται στα έντυπα κοινοποιήσεως. Αντιθέτως, δέχεται ότι οι πληροφορίες αυτές μπορούν να χρησιμοποιηθούν από τις εθνικές αρχές, υπό την επιφύλαξη τηρήσεως των κανόνων που περιορίζουν την αρμοδιότητα των αρχών αυτών στον εν λόγω τομέα, για σκοπούς εφαρμογής των άρθρων 85, παράγραφος 1, και 86 της Συνθήκης.

45 Η ΑΕΒ και οι ενδιαφερόμενες τράπεζες βασίζονται ειδικότερα στους κανόνες περί του επαγγελματικού απορρήτου και στις γενικές αρχές του δικαίου, οι οποίες απαγορεύουν τη χρησιμοποίηση κατά ενός προσώπου, στο πλαίσιο διαδικασίας που έχει κατασταλαχτικό χαρακτήρα, των πληροφοριών τις οποίες το πρόσωπο αυτό κοινοποίησε με δική του πρωτοβουλία προς στήριξη αιτήσεως που υπέβαλε στην αρμόδια αρχή.

46 Κατά την Ισπανική Κυβέρνηση, οι εθνικές αρχές μπορούν, ελλείψει ρητών αντιθέτων διατάξεων, να χρησιμοποιούν τις πληροφορίες αυτές προς εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου και του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού χωρίς να παραβαίνουν τις διατάξεις του κανονισμού 17.

- 47 Κατ' αντίθεση προς τις πληροφορίες που περιέχονται στις απαντήσεις σε αιτήσεις πληροφοριών, οι πληροφορίες που περιέχονται στις αιτήσεις και κοινοποιήσεις που προβλέπουν τα άρθρα 2, 4 και 5 του κανονισμού 17 δεν αποτελούν αντικείμενο καμιάς ανάλογης διατάξεως προς εκείνες του άρθρου 20, παράγραφος 1, του κανονισμού, που περιορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι εν λόγω πληροφορίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν.
- 48 Ωστόσο, έστω και ελλείψει ρητής διατάξεως, η χρησιμοποίηση των πληροφοριών τις οποίες οι επιχειρήσεις κοινοποίησαν στην Επιτροπή πρέπει να γίνεται με σεβασμό του νομικού πλαισίου της διαδικασίας εντός της οποίας έχουν συλλεγεί οι πληροφορίες αυτές.
- 49 Από το γράμμα του άρθρου 85, παράγραφος 3, της Συνθήκης και τις διατάξεις του κανονισμού 17 προκύπτει ότι η κοινοποίηση των συμφωνιών, αποφάσεων και πρακτικών στην Επιτροπή εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασιών κατ' εξοχήν κοινοτικών. Εξάλλου, τόσο το έντυπο Α/Β, όσο και το συμπληρωματικό σημείωμα που επισυνάπτεται στο έντυπο αυτό και έχει ως σκοπό την πληροφόρηση των επιχειρήσεων μη-μονεύουν αποκλειστικώς τις διαδικασίες αυτές και ουδόλως αναφέρουν τη δυνατότητα να χρησιμοποιηθούν οι πληροφορίες που περιέχονται στο έντυπο από άλλη αρχή πλην της Επιτροπής.
- 50 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές και λαμβάνοντας άλλωστε υπόψη τις επιταγές περί προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας και επαγγελματικού απορρήτου που υπομνήστηκαν προηγουμένως, η σιωπή του κειμένου δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως άρνηση του κοινοτικού νομοθέτη να αναγνωρίσει στις επιχειρήσεις παρόμοια δικαιώματα με εκείνα που τους αναγνωρίζει προς διασφάλιση της προστασίας των πληροφοριών οι οποίες περιέχονται στις απαντήσεις σε αιτήσεις πληροφοριών που υποβάλλονται βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού.
- 51 Η ερμηνεία αυτή επιβάλλεται ακόμη περισσότερο καθόσον, όπως υποστήριξε η Επιτροπή, η δυνατότητα που θα αναγνωριζόταν στα κράτη μέλη να χρησιμοποιούν τις πληροφορίες που περιέχονται στο έντυπο Α/Β θα στερούσε, εν μέρει, από την πρακτική τους αποτελεσματικότητα τις διατάξεις του άρθρου 15, παράγραφος 5, του κανονισμού 17.

- 52 Συναφώς, επιβάλλεται να υπομνηστεί ότι η κοινοποίηση δεν συνιστά διατύπωση επιβαλλόμενη στις επιχειρήσεις, αλλ' απαραίτητη προϋπόθεση για την επίτευξη ορισμένων πλεονεκτημάτων. Κατά το άρθρο 15, παράγραφος 5, στοιχείο α', του κανονισμού 17, κανένα πρόστιμο δεν μπορεί να επιβληθεί για πράξεις μεταγενέστερες της κοινοποίησης εφόσον οι πράξεις αυτές παραμένουν εντός των ορίων της δραστηριότητας που περιγράφεται στην κοινοποίηση. Αυτό όμως το ευεργέτημα υπέρ των επιχειρήσεων οι οποίες κοινοποίησαν συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική συνιστά το αντιστάθμισμα στον κίνδυνο που διατρέχει η επιχείρηση αποκαλύπτοντας η ίδια τη συμφωνία ή την εναρμονισμένη πρακτική. Πράγματι, η επιχείρηση αυτή εκτίθεται στον κίνδυνο όχι μόνο της διαπιστώσεως ότι η συμφωνία ή η πρακτική παραβιάζει το άρθρο 85, παράγραφος 1, της αρνήσεως εφαρμογής της παραγράφου 3 και της υποχρεώσεως τερματισμού της κοινοποιηθείσας συμφωνίας ή πρακτικής (βλ., σχετικώς, απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1985, 240/82 έως 242/82, 261/82, 262/82, 268/82 και 269/82, *Stichting Sigarettenindustrie* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3831, σκέψη 76), αλλά και της επιβολής προστίμου για πράξεις της προγενέστερες της κοινοποίησης (βλ., σχετικώς, απόφαση της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, *Musique Diffusion française* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 93). Εξάλλου, όπως παρατήρησε το Δικαστήριο με την προαναφερθείσα απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1985, οι διατάξεις αυτές, καθόσον ενθαρρύνουν τις επιχειρήσεις να προβαίνουν στις κοινοποιήσεις, επιτρέπουν την ανάλογη μείωση των καθηκόντων έρευνας της Επιτροπής.
- 53 Η εν γένει οικονομία των διατάξεων αυτών συνεπάγεται, κατά συνέπεια, ότι οι επιχειρήσεις οι οποίες προέβησαν σε κοινοποιήσεις υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπει ο κανονισμός 17 μπορούν, ως αντιστάθμισμα, να απολαύουν ορισμένων πλεονεκτημάτων. Ερμηνεία του κανονισμού αυτού κατά την οποία τα κράτη μέλη μπορούν να χρησιμοποιούν, ως αποδεικτικά μέσα, τις πληροφορίες που περιέχονται στις κοινοποιήσεις αυτές, για να δικαιολογήσουν κυρώσεις βάσει του εθνικού δικαίου, θα μείωνε ουσιωδώς το περιεχόμενο του πλεονεκτήματος που παρέχεται στις επιχειρήσεις δυνάμει των διατάξεων του άρθρου 15, παράγραφος 5, του κανονισμού.
- 54 Προκύπτει επομένως ότι, όπως ισχύει και για τις πληροφορίες που περιέχονται στις απαντήσεις σε αιτήσεις πληροφοριών που υποβάλλονται βάσει του άρθρου 11 του κανονισμού 17, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να χρησιμοποιούν τις πληροφορίες που περιέχονται στις αιτήσεις και κοινοποιήσεις οι οποίες προβλέπονται στα άρθρα 2, 4 και 5 του κανονισμού ως αποδεικτικά μέσα.

- 55 Για όλους αυτούς τους λόγους, πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 214 της Συνθήκης και οι διατάξεις του κανονισμού 17 έχουν την έννοια ότι τα κράτη μέλη, στο πλαίσιο της αρμοδιότητας που τους αναγνωρίζεται για την εφαρμογή των εθνικών και κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού, δεν μπορούν να χρησιμοποιούν ως αποδεικτικά μέσα τις μη δημοσιευθείσες πληροφορίες που περιέχονται στις απαντήσεις στις αιτήσεις πληροφοριών που απευθύνονται στις επιχειρήσεις κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 ούτε τις πληροφορίες που περιέχονται στις αιτήσεις και κοινοποιήσεις οι οποίες προβλέπονται στα άρθρα 2, 4 και 5 του κανονισμού 17.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 56 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ισπανική Κυβέρνηση και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, οι οποίες κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπόμπου που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε, με Διάταξη της 28ης Ιανουαρίου 1991, το Tribunal de Defensa de la Competencia, αποφαινεται:

Το άρθρο 214 της Συνθήκης και οι διατάξεις του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης, έχουν την έννοια ότι τα κράτη μέλη, στο πλαίσιο της αρμοδιότητας που τους αναγνωρίζεται για την εφαρμογή των εθνικών και κοινοτικών κανόνων περί ανταγωνισμού, δεν μπορούν να χρησιμοποιούν ως αποδεικτικά μέσα τις μη δημοσιευθείσες πληροφορίες που περιέχονται στις απαντήσεις σε αιτήσεις πληροφοριών που απευθύνονται

σε επιχειρήσεις κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 του κανονισμού 17 ούτε τις πληροφορίες που περιέχονται στις αιτήσεις και κοινοποιήσεις οι οποίες προβλέπονται στα άρθρα 2, 4 και 5 του κανονισμού 17.

Due	Joliet	Schockweiler	Grévisse	
Kapteyn	Mancini	Κακούρης	Moitinho de Almeida	
Rodríguez Iglesias	Díez de Velasco	Zuleeg	Murray	Edward

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 16 Ιουλίου 1992.

Ο Γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος
O. Due